

Elena Montull, entre algunes de les seves obres, a Figueres.

Elena Montull evoca amb la figura femenina la bellesa de la quotidianitat

▶ L'artista exposa a la galeria El Claustre de Figueres on presenta, per primer cop, alguns retrats

CRISTINA VILÀ FIGUERES

■ Elena Montull (Fraga, 1976) no busca la perfecció quan pinta les seves dones, tot i que l'extrema cura que bolca en els detalls de cada peça la van conduint, a poc a poc, per aquest camí. «Faig figuració, no hiperrealisme; vull que quedi reflectida la realitat, que es vegi ben feta, però també que és

una pintura», assegura l'artista que no defuig, doncs, les gotes que cauen, les taques o la pinzellada gruixuda en la tela. Les seves dones, però, destil·len veritat i, sobretot, desig d'assaborir aquell instant etern, com si el sabessin molt preuat. Així també el va viure la mateixa artista divendres passat quan va inaugurar exposició a la

galeria El Claustre de Figueres on, per segona vegada, presenta les seves creacions.

Montull reconeix que sempre l'havia apassionat l'art tot i que va fer estudis dins el camp sanitari. Això, però, no la va apartar de la pintura i va decidir estudiar a la Llotja de Barcelona. «Sempre vaig tenir aquest cuquet tot i treballar

en una altra cosa i, al final, vaig decidir bolcar-me en la pintura», explica. En aquest viatge, la galeria El Claustre hi ha jugat un paper essencial. «Sempre m'han recolzat i ajudat en la meua trajectòria», assegura. Així, fa cinc anys, es va presentar al públic figuerenc, encara a l'antiga sala, i ara torna a l'espai de la Rambla exhibint, entre al-

tres, algunes obres dedicades a la ciutat. Des d'una figura d'esquenes ubicada dins l'entorn urbà, en concret a la Rambla de nit; una jove asseguda despreocupadament en una terrassa d'estiu o la de turistes passant per davant el Museu Dalí. «M'agraden l'ambient, els decorats del lloc que m'acull, la serenor que em transmeten», justifica. Quelcom nou que s'afegeix a l'exposició del Claustre són una sèrie de retrats femenins, una línia que ara inicia i que no sap on la durà». «Sempre experimento cercant coses noves que siguin un risc», afegeix.

A la recerca de l'harmonia

El pilar de l'obra de Montull, doncs, és la figura humana, concretament la femenina per la qual se sent molt atreta, i, per descomptat, la llum. Una llum que, molts cops, emana de les mateixes dones que recrea. Montull diu cercar «l'harmonia entre la figura i la llum» alhora que «interioritzar el que veig». Aquests propòsits la porten a dotar l'obra d'una calidesa i una serenor que va de dins a fora i que embolcalla a l'espectador. «Són instants de la meua realitat que són la quotidianitat de tothom», confessa. En aquest sentit, hi ha gent que s'acosta a ella per expressar-li com aquella obra els hi recorda algú.

Elena Montull es mou, diu, per «les pulsacions que em genera l'estètica, la bellesa». I aquesta bellesa la troba en la figura femenina, dones que, sovint, apareixen d'esquenes o en una postura de descans, de meditació. Així és que quan hi ha una imatge que l'atrau, l'artista vol capturar-la. Aleshores en fa una fotografia i, més tard, treballa l'obra en el taller.